

จิตเรา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๓๑๘๑. เรื่อง “จิตนอก จิตใน”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน ลูกเริ่มภาวนาพุทโธซ้ำๆ ตามลมหายใจเข้าออก ดูลมไปด้วย แต่คิดแทรกเข้ามาทุกครั้ง คิดนั้นคิดนี้แล้วก็ดึงกลับ จนได้มาฟังเทศน์ของหลวงพ่อก่อนเคยตอบคำถามไว้ว่า “ลองพุทโธเร็วๆ ดังๆ”

สักพักพุทโธเร็วๆ ของลูกก็ไปจับที่ชีพจรในลำคอ ได้ยินเสียงตึบๆ แล้วลูกเกิดความรู้สึกสบาย ลูกรู้สึกทุกอย่าง เข้าสมาธิทุกครั้งก็เกือบจะเจอสภาวะนี้

อยากถามหลวงพ่อก่อนว่ามันคือภาวะของอะไร ลูกมาถูกไหม

เมื่อหลายอาทิตย์ก่อนมาเจอเพื่อนที่เขานิยามภาวนา เขาบอกว่า จิตมีสองจิต จิตนอก และจิตใน และชวนให้ลูกลองนอนภาวนาดู มันจะได้ผลเร็วกว่า เขายกตัวอย่างว่า เราจะกินแต่อาหารจานเดียวไม่ได้ (เพราะลูกฟังเทศน์หลวงพ่อก่อนสงบ เขาบอกลูก ฟังหลายๆ อาจารย์หาทางลัด) แต่ลูกก็ลองนอนแล้วมันก็หลับเจ้าคะ

อยากถามหลวงพ่อก่อนว่า จิตนอก จิตใน คือแบบไหนเจ้าคะ

(จิตของลูกที่ลูกเข้าใจคือจิตที่จับพุทโธกับลมหายใจ)

นอนภาวนาจะไปเร็วกว่านั่งไหม ลูกฝึกภาวนามา ๔ ปีแล้ว ความรู้สึกไม่ไปไหนเลย ยังอ่อนหัด ลูกไม่เคยไปคุยเรื่องภาวนากับใครนอกจากสามีที่ฝึกมาด้วยกัน และมาฟังที่หลวงพ่อบอกย้อนหลังหลายปีเอาเจ้าคะ แต่ความจำลูกไม่ค่อยดี ต้องฟังหลายๆ ครั้งเจ้าคะ

ตอบ : นี่คำถามเนาะ คำถามๆ ไม่เคยคุยเรื่องธรรมะกับใครเลยนี่ดี เราคุยธรรมะ เราคุยเป็นวิสาสะ เราคุยกัน เราทักเราทายเป็นกัน แต่เรื่องภาวนานะ กาลามสูตร ห้ามเชื่อๆๆ ห้ามเชื่อแล้วเราฝึกหัดปฏิบัติของเรา

ไอ้ที่ฝึกหัดปฏิบัติอยู่นี้เหลวแหลก เหล็กเหลวสิ้นดี ไม่ต้องทำอะไรเลยบรรลุธรรม มีจิตนอก จิตใน

มันเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่ใช่เรื่องไร้สาระธรรมดานะ เราไปคุยกับเขาแล้วเราเสียหายมาก เพราะอะไร เพราะคำถามก็บอกแล้ว

มาฟังเทศน์หลวงพ่อกุญชร หลวงพ่อกุญชรแล้วนะ พุทโธไวๆ พุทโธไวๆ

พุทโธไวๆ ก็ได้ ช้าๆ ก็ได้ กรรมฐาน ๔๐ ห้อง ทำอย่างไรก็ได้ขอให้จิตเราสงบสุข

แล้วนี่สงบสุขไหม

นี่เขาบอกภาวนานมา ๔ ปี แล้วทำไม เวลาจิตมันสงบสุข เริ่มต้นที่คำถามไง มันไปเห็นสภาวะความมีสติสัมปชัญญะกับจิตของตัวเอง สัมมาสมาธิมันต้องเป็นแบบนี้

คำว่า “มีจิตนอก จิตใน” จิตอะไรของเอ็ง

เวลาหลวงปู่ดูณนะ จิตนอก จิตใน จิตถอด จิตเห็นจิต บุคคล ๔ คู่

จิตนอก จิตใน จิตถอด มันต้องทำความสงบของใจให้ได้ก่อน

หลวงปู่ดูณท่านก็สอนพุทโธเหมือนกัน พุทโธๆ เวลาถ้ามันคิด มันคิดแล้วมันสงบสุข ขึ้นมาก็พุทโธต่อเนื่องไป แล้วถ้ามันคิดฟุ้งซ่านก็ดูความคิดไป แต่ดูความคิดโดยสติโดยปัญญาของตน นั่นเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีล สมาธิ ปัญญา

เวลาทำความสงบของใจ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอน พระกรรมฐาน จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร

พระกรรมฐานเริ่มต้นจิตเป็นอย่างไร คือจิตทำสมาธิเป็น ทำสมาธิไม่เป็นมันเป็นเรื่องโลกๆ ใด

ไฉนนี้ทำสมาธิไม่เป็น แล้วมันมีจิตนอก จิตใน มีจิตสอง

มันมีอยู่คำถามหนึ่งที่เขากล่าวมาว่า เขาทำความสงบแล้วจิตของเขาสงบสุข เขาเห็นความคิดภายนอก เห็นความคิดภายใน

เราบอกว่าถูกต้อง ปัญญาโลกกับปัญญาธรรม แล้วฝึกหัดปฏิบัติต่อเนื่องไป

โอ้ย! คนถามกันมาใหญ่เลย จิตนอก จิตใน จิตอะไร ละเมอเพ้อพก

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสอน “จิตหนึ่ง” ทำจิตหนึ่งให้ได้ ทำความสงบตัวให้เป็น แล้วจิตเห็นอาการของจิต มันถึงจะรู้ของมัน

ไฉนไปไหนมา สามวาสองศอก ไฉพวกละนอนยา พวกละนอนยาใด ธรรมะเป็นยาเสพติด แล้วก็ไปเสพติดไฉ่บับบอคอแตกอะไรกันมาก็ไม่รู้ แล้วก็มาจิตนอก จิตใน จิตสอง จิตสาม จิตอะไร ละเมอเพ้อพก

เวลาพวกเมายานั่นนะ มันฆ่าพ่อฆ่าแม่มันเลย ไฉนเวลาจิตนอก จิตใน มันฆ่าพุทธโฆ ฆ่าหัวใจของตัวเอง มันทำหัวใจของตัวเองให้แหลกเหลว มันทำหัวใจของตัวเองให้ไม่มีหลักเกณฑ์ พวกไร้สาระ พวกละนอนยา

ถ้าเรามีอำนาจวาสนา คำถามนี้มันฟ้องอยู่ในตัวของมันเองแล้วว่า หนูภาวนามา ๔ ปี แล้วฝึกหัดกับสามีของตัว คู่กันสองคน แล้วไปในแนวทางเดียวกัน ๔ ปีมีความสุข มันเป็นสภาวะ นั่นคือสภาวะอะไรเจ้าคะ

เห็นไหม มันมีหลักเกณฑ์ มันมีจิตของเรา ใจจิตของเรา พยายามทำจิตของเราให้เป็นจิตหนึ่ง จิตหนึ่งคือจิตเป็นสมาธิ คือจิตที่เป็นอิสระจากกิเลสชั่วคราวๆ

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ การทำความสงบของใจ การฝึกหัดปฏิบัติ เริ่มต้นพยายามให้จิตของตัวเองให้สงบสุขเป็นสมาธิ ขณิกะ อุปจาระ อัปปนา จะสูงจะต่ำอยู่ที่อำนาจของแต่ละบุคคล

แล้วหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนไว้

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก เวลาเข้าสมาธิได้ เวลาจะออกมา จะคลายตัวออกมา อย่า
พรวดพราด ให้ค่อยๆ คลายตัวออกมา คราวต่อไปจะทำได้ง่าย

เห็นไหม มันมีเข้า เพราะว่ามันเป็นจิตปกติ จิตของมนุษย์ จิตสามัญชนเรานี่ มันเป็น
ธรรมชาติที่มีสติสัมปชัญญะของมัน

แล้วคนที่มีการศึกษานะ ศาสตราจารย์ ดอกเตอร์ เขามีสติปัญญานะ เขาทำงานวิจัย เขา
ต้องทำวิชาการเขาถึงได้เป็นศาสตราจารย์ เขาเรียนมาแล้ว เรียนทางวิชาการมาแล้ว แล้วเขาก็
มาวิเคราะห์วิจัย ทำวิจัยออกมาถึงจะเป็นผู้ช่วย รอง เป็นศาสตราจารย์

เขาเป็นดอกเตอร์ เขามีสติปัญญาของเขา สติปัญญาอย่างนี้เป็นสติปัญญาวิชาชีพ
เป็นสติปัญญาวิทยาศาสตร์ เป็นสติปัญญาที่คนเรียน เห็นไหม ครูบาอาจารย์สอนลูกศิษย์ ลูก
ศิษย์ต้องฉลาดกว่าครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ที่มาสอนตั้งเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ จะ
เป็นดอกเตอร์ๆ ปัญญาอย่างนี้เป็นปัญญาโลกๆ ทั้งนั้นนะ

แล้วเรามาฝึกหัดประพจน์ปฏิบัติขึ้นมา แล้วมันก็ใช้ปัญญาอย่างนี้ ใช้ความรู้สึกนึกคิด
อย่างนี้ นี่เป็นปัญญา ปัญญาอะไร

ถ้ามีอำนาจวาสนา หลวงตาพระมหาบัวท่านทำให้เป็นทางวิชาการ ว่าเป็นปัญญาอบรม
สมาธิ อบรมสมาธิคือใช้สติปัญญาจนมันหยุด หยุดคิด หยุดนิ่ง จิตหนึ่ง

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฟื้นฟูพระกรรมฐานขึ้นมาด้วยให้บริกรรมพุทโธๆ

คำว่า “บริกรรม” จิตมันต้องบริกรรม มันต้องนึก พอมันนึกแล้วมันก็จะระลึกพุทโธๆ มัน
ระลึกจนตัวมัน เห็นไหม ระลึกจนสิ่งที่ระลึก เมื่อก่อนที่ความรู้สึกนึกคิดมันก็จะระลึกอย่างนี้แหละ
แต่มันคิดไปตามกิเลสตัณหาความทะยานอยาก ไม่มีการควบคุมดูแล

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราท่านสอนให้นึกพุท นึกโธ หายใจเข้านึกพุท
หายใจออกนึกโธ ให้นึกได้แค่นี้ ให้มันอยู่ในคำบริกรรมของเขา อยู่ในคำบริกรรมแล้วมันไม่
ต่อเนื่องไง

เราลองคิดถึงเรื่องที่เราจะคิดสิ มันเริ่มต้น ท่ามกลาง ที่สุด มันเป็นเรื่องเป็นราวไป มันมี
อารมณ์ มันมีความรู้สึก มันมีดีใจ เสียใจ อารมณ์โลกๆ ใจ

พุทโธๆ พุทธานุสติ มันระลึกถึงธรรมใจ

พุทโธๆ ต้องมีคำระลึก ต้องมีคำบริกรรม ถ้าไม่มีคำบริกรรม มันแว็บหายเลย

หลวงพ่อก็คงว่างหมดเลย

นั่งหลับ มันหายไป

เพราะจิตนี้เป็นนามธรรม นามธรรมคือใจออกไปแล้วแต่ละวาระ วาระที่มันกระจายไป
แล้ว วาระต่อไปมันไม่ให้รู้สึกขึ้นมา

ไอ้คนภาวนาบอก อู้ฮู! เป็นสมาธิ อู้ฮู! จิตว่างหมดเลย เห็นแสง

เฮ้ย! ภาวนาอะไรวะ เป๋อ โคตรเป๋อเลย

จิตสงบ สงบอย่างไร บริกรรม คำบริกรรมอยู่กับเราหรือไม่ คำบริกรรมมีสติสัมปชัญญะ
พร้อมหรือเปล่า แล้วมีความรู้สึกอย่างไร

เวลาบริกรรมไป นั่งไปชนลูกฟองเลย ชนลูกชู้ซ่า บริกรรมตัวนี้ว่างเปล่า แต่สติพร้อมนะ
ตัวนี้กลวงหมดเลย นี่ปีติใจ

วิตก วิचार พุทโธคือวิตก พุทและโธคือวิचार วิตก วิचार วิตก วิचार วิตก วิचारจนจิตมันมี
หลักเกณฑ์ของมัน มันมีปีติ สุขในร่างกาย ใจ ชนพองสยองเกล้า ตัวขยายใหญ่มหัศจรรย์ อู้ฮู!
ตื่นตื่น

ยัง พุทโธต่อเนื่องไป

เวลาคนมีอาการอย่างนี้ปั๊บ เราจะหยุดใจ จะไปหยุด จะไปตื่นกัน แล้วได้แค่นี้

จิตเป็นอย่างไรงี้ ศีล สมาธิ ปัญญา จิตหนึ่งๆ พุทโธๆ มั่นคิด พุทโธๆ อารมณ์ จากจิตรู้สึก
สิ่งที่ถูกรู้คือเราระลึกถึง ถ้าสิ่งที่เราระลึก ระลึกอะไร เราระลึกพุทและโธ แล้วคนที่ระลึกมันคือ
ใคร แล้วจิตมันอยู่ไหน

ไฉนจิตมีนอก มีใน

ฟังเทศน์มากเกินไป แล้วก็เพ้อเจ้อเพ้อฝัน แล้วก็หลอนยา เดียวก็ฆ่าพุทโธตัวเองเสียหาย
หมด ว่างหมดเลย ไฉน! เว้งว่างหมดเลย

เฮ้ย! กูว่าคาญว้าย เปื่อ ไรสาระ

แต่ถ้าพุทโธๆ ของเราไป ถ้ามันพุทโธไม่ได้ก็ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

ปัญญามันเคลื่อนไหว มันคิดแต่ละเรื่องไป พอสติปัญญามันเท่าทันความคิด เพราะ
อะไร เพราะความคิดเกิดดับๆ คิดแล้วคิดเล่า คิดวันหนึ่งเป็นล้านๆ เรื่อง แล้วก็คิดแต่เรื่องอดีต
อนาคต คิดเรื่องปัจจุบัน ก็คิดอยู่อย่างนั้นนะ แล้วถ้าสติปัญญามันเท่าทันนะ พอคิดไป คิดแบบ
มีโทษไป หยุด สติมันชัดๆ นะ เฮ้ย! กูก็หยุดคิดเป็นนี้หว่า จิตหนึ่งๆ

จิตนอก จิตใน มันเป็นคนไฉ่พวกเพ้อเจ้อ พวกไรสาระ

ฉะนั้น คำถามของโยม เราเปรียบเทียบถึงสังคมตอนนี้ไง ผู้ที่ฝึกหัดแนวทางกรรมฐาน
แนวทางพระป่า ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นผู้หลงยุค เป็นผู้ล้าสมัย เป็นผู้ปฏิบัติยาก สู้ละเมอเพ้อ
พวกเพ้อเจ้อ จิตนอก จิตใน

มันเป็นความคิด มันเป็นนามธรรม มันก็คิดเพ้อเจ้อเพ้อฝัน แล้วแห้งแล้ง ไม่มีสิ่งใดเป็น
ขึ้นเป็นอัน แล้วไม่เป็นประโยชน์กับใครทั้งสิ้น เป็นประโยชน์กับกิเลส เป็นประโยชน์กับผู้
ทำลายพระพุทธศาสนา เป็นประโยชน์กับผู้ที่ยึดคอกยัดคอกดำ ผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เขาปฏิบัติตามธรรมตามวินัย แล้วถ้ามันจะเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา
รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง มันจะพึงใจแบบคำถามที่ถามมาว่า

พุทโธเมื่อก่อนเขาภาวนาของเขาอยู่ แต่เขามาฟังในเว็บไซค์นี้ บอกว่าหลงพ้อบอกให้
พุทโธเร็วๆ เสียงดังๆ

อันนี้เป็นแนวทางของหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะ ครูบาอาจารย์หลายๆ องค์ พุทโธไวๆ พุทโธไวๆ เพราะความคิดมันเร็ว พอความคิดมันเร็ว ซ้ำอยู่ พอนึกพุท มันคิดไป ๒ รอบ กลับมาโธ โธ เสร็จแล้วมันคิดไปอีก ๔ รอบ แล้วก็กลับมาพุท แต่ถ้าบางคนมีवासนานะ พุทหยุด โธก็มีสติ อยู่ที่วาสนา

แล้วพุทจริงจิต พวกมีสติปัญญา ปัญญาชน พุทโธไม่ค่อยได้ มันเหมือนกับว่าบังคับให้เราเชื่อ บังคับให้เราเง่เงาเต่าตุน ก็เลสมันคิดอย่างนั้น แต่ความจริงนั้นนะคือเนื้อหาสาระ คือคำบริกรรม คือการจิตมันบริกรรม จิตมันเคลื่อนไหว เคลื่อนไหวเพื่อหยุดนิ่ง

ธรรมตามันเคลื่อนไหวของมันโดยธรรมชาติของมัน เคลื่อนไหวไปด้วยความเพ้อเจ้อ เพื่อพัก เพื่อผันตามแต่จิตนิสัย ตามแต่กิเลส เราก็ให้มันเคลื่อนไหว เคลื่อนไหวในพุทและโธ พุทและโธ เคลื่อนไหวพุทและโธ

แล้วถ้ามีสติสัมปชัญญะ มันมีคำบริกรรมของมัน มันก็จะเบาบางลง จากที่ว่่าเครียด ที่มันทุกข์มันยาก มันจะเริ่มสะดวกขึ้น มันจะทำกลมกล่อมกลมกลื่นกับจิตของตน เพราะมันเป็นธรรมะ เพราะมันเป็นธรรม

รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

แต่รสของธรรม เหมือนเด็กๆ เลย อาหารที่เป็นประโยชน์ให้มันกิน มันเบื่อ อาหารอะไรที่เป็นโทษมันชอบๆ จิตก็เหมือนกัน คิดตามกิเลสเนี่ยอดเยียม อดมนุษย์ พุทโธนี่เชื่อ เป็นผู้ไม่มีปัญญา เป็นสมณะแก้กิเลสไม่ได้

เอ็งหาจิตหนึ่งไม่เจอ เอ็งจะเริ่มภาวนาไม่ได้ สิ่งที่ทำนั้นเป็นโลกียะ เป็นสัญญาของโลกทั้งนั้น เป็นเรื่องฉานโลกีย์ แล้วออกไป แล้วมันรู้เห็น มันเห็นไหม เห็น ฉานโลกีย์ก็เกิดจากจิตใจเกิดจากจิตส่งกระแสไปตามกระแสโลกใจ

ถ้าธรรมละ

รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง

รสของธรรมคือรสอะไร

รสจีตสนิท รสที่ไม่มีรส รสของธรรมคือน้ำจืด

ไฉนนั้นมันชอบกินเหล้า กินวิสกี้

รสของธรรม รสน้ำใสสะอาด ให้คุณประโยชน์กับร่างกายล้านเปอร์เซ็นต์ รสของธรรมคือ
รสจีต รสจีต จิตสนิท

ดูอาหารสิ อาหารทั่วโลกเลยนะ ไฉโย! รสชาติเข้มข้น ไปดูอาหารจีนสิ รสจีตๆ

รสของธรรม รสของธรรมคือน้ำสะอาดบริสุทธิ์ รสจีต แล้วมีคุณค่า

ฉะนั้น สิ่งที่เขาบอก จิตนอก จิตใน

คำถามนี้ พอเขาพูดนี้หูฟังเลยนะ เฮ้ย! มีจิตนอก จิตในด้วยหรือ ไฉเราภาวนาเกือบตาย

แต่แค่สงบสุขนั้นแหละดีมาก หยุดคิด จิตหนึ่ง พอจิตหนึ่งมีกำลังแล้วนั้นอมไปเห็นสติปัฏ
ฐาน ๔ จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอาการของจิต จิตมันเห็นกิเลส

ไฉนี้จิตมันไม่เป็นจิตหนึ่ง จิตมันไม่มีกำลัง จิตมันไม่เป็นอิสระ เอ็งคิดอย่างใดมันก็มีกิเลส
มีสมุทัยเจือในความคิดมาตลอด

หลวงปู่่มั่นบอกว่า อวิชชาอยู่ที่ฐิติจิต อยู่ที่จิตได้สำนึก

เอ็งจะคิดอะไรก็แล้วแต่ อวิชชามีส่วนในความคิดนั้นล้านเปอร์เซ็นต์

สัมมาสมาธิ จิตหนึ่ง จิตจะเป็นหนึ่งได้ต่อเมื่อกิเลสสงบตัวลง คือกิเลสมันเพลอ กิเลสมัน
วางมือ มันถึงจะเป็นสัมมาสมาธิ

สัมมาสมาธิ หลวงตาพระมหาบัวท่านสอน เข้าและออก

เป็นสมาธิ มันก็เป็นอยู่เท่าที่กำลังของคนและเท่าที่อำนาจวาสนาของคน โดยธรรมชาติ
มันต้องคลายตัวออกมาเป็นสถานะของปุถุชน เป็นสถานะของมนุษย์อิสระ อิสระในการจงจำ
แต่ไม่ใช่อิสระในความคิด อิสระในสถานะสิทธิเสรีภาพ

แต่ความคิดเป็นสิทธิเสรีภาพหรือไม่

มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้หรอก

สิ่งที่เป็นไปได้ เรากำลังหาจิตหนึ่ง ทำความสงบของใจ โยมทำถูกต้องชอบธรรม แล้วผลก็ออกมากับใจของโยมอยู่แล้ว แต่โยมดันไปเจอไอ้พวกพาลชนไง มีจิตนอก จิตใน ต้องมีนอนสมาธิ

แล้วนอนหลับตลอด ได้อะไร

ธรรมดานะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสี่หิไลยาสน์ นั้นท่านนอนภาวนา ฉะนั้นเวลาท่านบัญญัติไว้ถึงยี่สิบ เณร นั่ง นอน

ครูบาอาจารย์ พระกรรมฐานท่านจะสอนว่าให้ยี่สิบ เณร นั่ง นอนอย่าทำ เพราะนอนมันจะหลับ

แล้วนี่ก็ไปนอนกับเขา ไอ้เขานอนหลับจนกรนเลยนะ นอนหลับจนฝันเพื่อเจื่อนะ แล้วเขาก็มาสอนเรา แล้วไอ้พวกนี้ชอบ ชอบเพราะอาจารย์สอนให้สะดวก สอนให้สบาย สอนให้ตีแปลง สอนให้นอนกรนเลยนะ ไอ้โฮ! นิพพาน นิพพานดังคร่ำครวญ นิพพาน

เฮ้ย! เอ็งเชื่อหรือวะ กาลามสูตรเขาห้ามเชื่อ

แล้วมันการยืนยัน ยืนยันคำถามท่อนแรก บอกว่า หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มันก็ติดขัด พอมาฟังในเว็บไซต์บอกให้เร็วๆ ก็ได้ อะไรก็ได้ ก็พยายามทำอย่างนั้น แล้วก็ทำได้มาทั้งคู่ แล้วฝึกหัดปฏิบัติกับสามี ปรีกษากันสองคน ปรีกษากันสองคนด้วยทัศนคติ เพราะฟังเทศน์เหมือนกัน เชื่อในทางเดียวกัน

ไอ้เพื่อนที่มาเป่าหุณะ เขาจะมาหาเหยื่อ

ที่ไหนมีศรัทธา ที่นั่นมีเหยื่อ เพราะโยมสองคนทั้งสามีภรรยา มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา มันก็เป็นเหยื่อของนักล่า นักล่าที่ว่า นอนภาวนาเลย นอนให้หลับไปเลย แล้วจะเป็นสมาธิเลย

เพื่อเจื้อ เพื่อฝัน โยมไปเชื่อมันได้อย่างไร

ไม่ต้องไปเชื่อมัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากาลามสูตร ห้ามเชื่อๆ แล้วห้ามเชื่อเวลาหลงพ้อพูดด้วย หลงพ้อนี้พูดเก่งเลย แต่หลงพ้อภาวนาเป็นหรือเปล่านั้นไม่รู้

โยมทำของโยมเอง อันนั้นนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อผลของการปฏิบัติ ถ้าเราฟังแล้ว เราปฏิบัติแล้วถ้ามันดีงาม นั่นนะใช่ ถ้ามันฟังแล้วนะ ไปไหนมา สามวาสองศอก จิตนอก จิตใน

ไอ้จิตนอก จิตใน จิตถอด ของหลงปู้ดูลย์ นั้นเป็นเพราะว่าหลงปู้ดูลย์ท่านถนัด แล้วท่านปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ท่านฉลาด ฉลาดกับจิต ฉลาดกับความคิด ฉลาดกับในหัวใจของตน

คนที่ปฏิบัติมันอยู่ที่จิตนิสัย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้พุทโธ หลวงตาพระมหาบัวท่านก็สอนพุทโธๆ เราชอบพุทโธ กรรมฐาน ๔๐ ห้อง พุทโธเป็นที่หนึ่ง เพราะเริ่มต้นด้วยพุทธานุสติ ัมมานุสติ สังฆานุสติ เทวตานุสติ ระลึกถึงใครละ ระลึกถึงเทวดาก็ได้ แล้วทำได้หมด

ขนาดที่ว่าหลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดกับพวกที่ถากถางว่าพวกพุทโธโง่ๆ นี่ไง

ท่านบอกว่า มีคนโง่คนหนึ่ง แล้วจะหัดปฏิบัติ เขาคิดอะไรไม่ได้เลย เขาคิดแต่ซี้ๆ จิตเขาจะสงบได้ไหม

ไอ้พวกที่ถากถางนะ พวกนี้นักศึกษาทั้งนั้นนะ ๙ ประโยค

ได้ครับ

ท่านบอกบอกว่านี่ได้นะ ถ้าไม่ได้จะสอยกระเด็นเลย

นี่เหมือนกัน พุทโธๆ มันเป็นมาตรฐาน แล้วคนส่วนใหญ่แล้วมีวาสนาไม่มีวาสนา เราก็จับหลักนี้ไว้ก่อน ผีก็หัดปฏิบัติก่อน เหมือนนักกีฬาฝึกหัดให้ตัวเองมีแนวทางก่อน แล้วเทคนิคของแต่ละบุคคลนั้นนะ ทักษะของแต่ละบุคคล เราค่อยฝึกหัดกัน

นี่เหมือนกัน เราเริ่มต้นฝึกหัด เราต้องการจิตหนึ่ง ไม่ใช่จิตนอก จิตใน จิตหนึ่งยังทำไม่ได้เลย จะมีจิตนอก จิตใน มันเปิดทางกว้างให้กิเลสมันหลอกใจ

ทำให้ของเราเป็นจิตหนึ่ง แล้วไม่ให้กิเลสมันหลอก แล้วพยายามทำของตนให้ถูกต้อง ชอบธรรม ถูกต้องชอบธรรมคือมีความสุข มีปกติสุข ไม่หลอกตัวเองและไม่หลอกคนอื่น

ไอ้นี้อาจารย์เขาสอนให้เขามาหลอกใจ ฟังเทศน์หลงพ่อคนเดียวไม่ได้ ต้องฟังเทศน์ทั่วๆ ไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ให้ฟัง แต่ท่านก็เติมด้วยกาลามสูตรด้วย ห้ามเชื่อๆ ให้ฟัง ให้ฟังทัศนคติ ให้ฟังเหตุฟังผล ฟังเหตุผลฝ่ายตรงข้าม ฟังเหตุผลทุกๆ ฝ่าย แล้วเราใช้สติปัญญาพิจารณาของเรา แล้วเราฝึกหัดของเรา

เราก็ใช้ระบบนี้ละ ตอนบวชใหม่ๆ ไปหาครูบาอาจารย์มากมายมหาศาลเลย โดนหลอกทั้งนั้นนะ แต่ตอนนั้นไม่รู้ว่าเป็นโดนหลอกนะ ชอบ เห็นเขาปฏิบัติกันเคร่งครัด อู้ฮู! ยอดเยี่ยม ไปฝึกหัดกับเขา ไร้สาระ

จนไปพบหลวงปู่จวนนั้นนะ

“อวิชชาหายบายๆ ของท่านสงบตัว อวิชชาอย่างกลางๆ ในใจท่านมากมาย อวิชชาอย่างละเอียดมันครอบงำหัวใจท่านหมดเลย”

อืม! ใช่ เปลือกๆ ภายนอก แต่เราฝึกหัดปฏิบัติของเรา

ไอ้นี้ เห็นไหม ฟังหลวงพ่อก็คือคนเดียวไม่ได้ละ ต้องฟังทั่วๆ ไป

แล้วก็ไปฟังทั่วๆ ไปแล้วมาเทียบกับหลวงพ่อ แล้วอันไหนมีเหตุผลมากกว่ากันละ ก็ให้เชื่ออันนั้น แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติไป จิตมันเป็นไปไม่เป็น

ไอ้นี้จิตมันเป็นอยู่แล้ว เห็นไหม พุทโธไวๆ แล้วมันแว้งว้างไปหมดเลย แต่มีสตินะ เพราะมันมีพุทโธอยู่ไง มันมีการกระทำอยู่ เรามีการกระทำอยู่ เรามีสติด้วย แล้วถ้ามันเป็นต้องเป็นอย่างนี้

ไม่ใช่ว่า อู๊ย! มันหายหมดเลย โอ๊ย! มันว่างหมดเลย

ไปหาหมอนะ ศรีธัญญานั้นนะ เป็นไปไม่ได้

หลวงปู่ฉันจะถามพระตลอด จิตเป็นอย่างไร

แล้วพอพูดมาผิด

ไม่ใช่ อย่างนี้ๆ ลี

แล้วทำไม พอจิตเราเป็นนะ เออ! ภูมันโง่ ภูมันโง่ตอนที่ครูบาอาจารย์ท่านโขกสับนะ แต่นั่งอยู่คนเดียว ภูเป็นเทวดา กิเลสมันยิ่งใหญ่ มันเหยียบหัวตัวเอง มันฆ่าพุทธะในใจของตัวเอง

ไอ้พวกหลอนยามันฆ่าพ่อฆ่าแม่ ไอ้สำนักปฏิบัติมันฆ่าหัวใจของตัวเอง มันทำลายพุทธะทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของมันเอง ยังโง่ขนาดนั้น แล้วว่าตัวเองฉลาด

โง่บัดซบ จบ

ถาม : ข้อ ๓๑๘๒. เรื่อง “ต้องทำอะไร”

กราบเรียนหลวงพ่อกับ ผมนั้นจงกรรมด้วยการกำหนดพุทโธ ตามลมหายใจ กำหนดให้ชัดเจน แต่ก็แฉลบออกไปบ้าง เลยกำหนดให้เร็วขึ้น เร็วจนถึง ผมนึกว่าการกำหนดเร็วๆ ในตอนนี้มันเข้ากับใจที่สุด เลยกำหนดพุทโธๆ ให้เร็วๆ ไปเรื่อยๆ พุทโธเริ่มจากจาง เลยต้องกำหนดให้ชัดขึ้น หนักแน่นขึ้น แต่ยังไม่เหมือนเดิม มันเหมือนผมกำลังยื้อแย่งพุทโธกับอะไรสักอย่าง แล้วผมก็หยุดเดิน หลับตา กำหนดให้ชัด พังให้ชัดมากขึ้น ดึงเข้ามาสุดแรง ปรากฏว่า ทุกอย่างเหมือนปีบลิง เหมือนผมหลุดไปอยู่อีกมิติหนึ่ง มีเพียงผมและมิติอันวิ้งว้างนั้น เหมือนอยู่ในห้องปิดสนิทมืดทุกอย่าง แต่มีสติรู้สึกตัวชัด รู้ว่านี่เรา นั่นพื้นที่ว่าง

ผมทรงมันไว้อย่างนั้นสักพัก ความปิติก็เกิดขึ้น มันไม่เคยเป็นชัดๆ แบบนี้ มันใจว่าไม่ได้คิดไปเลย นึกไปเอง แล้วผมก็งงว่าอย่างไรต่อ ทำอย่างไรต่อ เลยค่อยๆ ออกมา ความปิติและอื่นๆ ยังมีอยู่กับประสบการณ์นั้น

ผมก็กราบเรียนถามหลวงพ่อกว่า

๑. สิ่งที่ผมทำผิดถูกประการใด ขอให้หลวงพ่อบรรเทาด้วยครับ

๒. อยากเผชิญความสงบนั้นอีก ผมต้องทำอะไรต่อไป ไปต่อไม่ถูกครับ

กราบขอพระคุณ

ตอบ : นี่ผลของการปฏิบัติใจ พุทโธตๆ พุทโธตๆ ของเรา คำว่า “พุทโธตๆ” คือต้องมีสติ

เวลาพุทโธ มันทายใจ พุทโธๆ แล้วมันวางหมดใจ มันขี้เกียจ เพราะการบังคับให้จิตทำงานมันเหนื่อย ถ้าปล่อยหมดเลย นอนกระดิกตื่นนี่อดเอี่ยม

ฉะนั้น ต้องพุทโธตๆ แล้วเวลาซัดๆ นะ มันซัดๆ มันละเอียดยขึ้น มันรู้ด้วย

สำคัญที่สุดคือสติ

หลวงตาพูดประจำ สติต้องการในทุกๆ กิริยา ทุกๆ วิธีการ สติต้องกำกับตลอด ขาดสติคือว่ามีจันหาหมด ขาดสตินี้มันหลุดไปเลย

ฉะนั้น จะทำอย่างใดก็ได้แต่ต้องมีสติ

ทีนี้เขาบอกว่าเขามีสติอยู่ตลอดเวลา แล้วเวลามันพุทโธตๆ พุทโธตๆ มันแว็บ เหมือนเข้าไปอยู่ในอีกมิติหนึ่ง

มันมีหลายๆ อย่าง

หนึ่ง มันจะสงบเข้ามาโดยปกติของมัน

หนึ่ง พอจิตมันเริ่มสงบ จิตมันเปลี่ยนจากจิตสามัญสำนึก มันเป็นจิตที่มันจะเป็นตัวของมันเอง มันมีบาปมีกรรมอะไรมันก็จะรู้จะเห็นตอนนั้นนะ จะเห็นนิมิต

ถ้าเห็นนิมิตขึ้นมา เราก็ตั้งสติไว้ นิมิตก็คือนิมิต นิมิตหมายถึงว่าเครื่องหมายบอกเหตุ แล้วเครื่องหมายบอกเหตุกับตัวเหตุ อะไรสำคัญกว่ากัน

ตัวเหตุคือตัวจิตของเราต่างหากมันสำคัญกว่าเครื่องหมายบอกเหตุ แล้วเครื่องหมายบอกเหตุ บอกเหตุเพราะอะไร บอกเหตุเพราะจิตมันพัฒนาขึ้นมา พอพัฒนาขึ้นมา มันมีพลังของมัน มันก็จะไปรู้ไปเห็นอะไรที่เขารู้เขาเห็น

ไฉนมันแค่เรื่องปลายเหตุ แต่ไฉพวคนักปฏิบัตินี้ตื่น อยากจะไปเห็นอย่างนั้นนะ

ฉะนั้น มันจะสงบเข้ามา สงบโดยปกติก็ได้ มันสงบเข้ามาแล้วมันจะไปรู้ไปเห็นอะไรที่ตั้งสติไว้ ไม่เอา เห็นอย่างนี้มาก็ภพก็ชาติแล้ว แล้วก็รู้จะเห็นมันไปอีกอย่างนี้ แล้วก็ให้เรื่องอย่างนี้หลอก หลอกจิตดวงนี้อยู่อย่างนี้ แล้วมันก็โง่ๆ ไปกับเขาอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะมันเห็น แล้วมันก็ติดใจ ก็ติดแหงกแค่นั้นนะ ไปไหนก็ไม่ได้อีกแล้ว

ถ้าเรารังไว้ รังไว้คือสติรู้ความรู้สึกไว้ มันเห็นก็ปล่อยมัน เดี่ยวมันหายไปเอง แล้วถ้ามีสติปัญญานะ เห็นอะไรก็ถามมันเลย อะไรนะ พอลงบ๊ีบ หายเลย เพราะมันเป็นอาการที่มันหลอกใจ ก็พุทโธต่อเนื่องไป พุทโธต่อเนื่องไป

บางโอกาสมันจะแว็บเข้าไปอยู่ในอีกสถานะหนึ่งอย่างคำถามนี้

ถ้าอยู่อีกสถานะหนึ่ง แต่คำถามบอก ผมมีสติ ผมรู้ตลอด แต่ทำอะไรไม่ถูก

ไม่ถูกก็ต้องพุทโธต่อเนื่อง เพราะสิ่งนั้นเกิดขึ้น เกิดขึ้นเพราะคำบริกรรม เกิดขึ้นเพราะจิตมันมีความละเอียดเข้ามา ละเอียดเข้ามา มันก็จะไปรู้เรื่องสถานะ เรื่องจิตนิสัย เรื่องเวรเรื่องกรรมใครสร้างมา

บางคนสร้างมาอย่างนี้ มันก็ต้องเจออุปสรรคอย่างนี้ บางคนสร้างมาอย่างนี้ อุปสรรคมันน้อยกว่าเรา บางคนสร้างมา เวรกรรมขึ้นมาก ทำอะไรไม่ได้เลย แล้วเห็นเขาภาวนากันก็ปวดหัว เพราะจะทำอย่างนั้นก็ทำไม่ได้

ฉะนั้น ถ้ามันเป็นอย่างนั้น มีสติสัมปชัญญะ ก็ให้พุทโธต่อเนื่องไป แล้วถ้าไปอยู่อย่างนั้นก็มีสติ ถ้ามันคลายออกมา เราพุทโธต่อเนื่องไป มันไม่เข้าตรงนั้นอีกแล้ว มันจะสงบระงับเข้ามา เพราะอะไร เพราะมีสติ เพราะมีสติ มีความวิริยะ มีการควบคุมดูแล เพราะเราเป็นลูกศิษย์มีครูบาอาจารย์

ครูบาอาจารย์ ไฉนมันแค่เริ่มต้นฝึกหัด เหมือนนักกีฬา แค่ออกกำลังกาย แค่วอร์ม เราวอร์ม จิตมันวอร์ม จิตมันมีกำลังของมัน มันเอาแล้ว มันไม่เหมือนกับเราอยู่เฉยๆ เราวอร์มร่างกาย ร่างกายมันก็ต้องมีกำลัง มีพลัง อืม! ฟิต อยากจะลงแข่ง

นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆ เราอรรถมจิตของเรา เพราะจิตของเรามันดีหรือมันชั่วอย่างไรก็เท่านั้นแหละ แต่ก็รักษาไว้ รักษาไว้ เวลามันมีกำลัง

แล้วผมทำอะไรต่อไป

นี่พูดถึงว่าอรรถมภทในคำถามนะ

ฉะนั้น คำถาม

๑. สิ่งที่ผมทำผิดถูกประการใด ขอให้หลวงพ่อบอกชี้แนะด้วย

พุทโธต่อเนื่องไป สิ่งที่เกิดขึ้น เกิดขึ้นจากเราพุทโธ พุทโธต่อเนื่องไป แล้วถ้ามันจิตสงบแล้วนะ จิตสงบ เราก็อยู่กับความสงบนั้น เดี่ยวมันคลายออกมา เดี่ยวมันออกมา ออกมาเราก็พุทโธ

หลวงตา หลวงปู่เจ้ายะท่านสอน ชำนาญในวสี

สมาธิเกิดจากจิต แล้วสมาธิก็เสื่อมไปจากจิต

คนที่ฝึกหัดปฏิบัติเริ่มต้นขึ้นมา เวลามันทุกข์มันยาก มันฟุ้งมันซ่าน ทุกข์เจียนตาย เวลาที่มีสมาธิขึ้นมามันสุขสงบของมัน ความสุขสงบอันนั้น สุขกับฟุ้งซ่าน สุขกับทุกข์ สุขทางโลกกับสุขทางธรรม

เราต้องชำนาญในวสี ชำนาญในการกระทำ พอชำนาญในการกระทำแล้ว มันจะเข้า มันจะออก มันจะได้ง่ายขึ้น

นี่พูดถึงว่า จะต้องทำอะไรต่อไป

ก็พุทโธของเราต่อเนื่องไป เพราะเราอรรถมจิตแล้ว ถ้าอรรถมจนมันมีความชำนาญ ลงแข่งขันแล้วมีการชนะ มีการแพ้ เวลาออกไปวิปัสสนาแล้ว เดี่ยวมันก็แพ้ เดี่ยวมันก็ชนะ เป็นครั้งเป็นคราวตลอดไป

นี่พูดถึงว่า สิ่งที่ผมทำมาถูกต้องไหม

ถ้าไม่ถูก จะมีคำถามมาหรือ ถ้าไม่ถูก มันจะเข้าไปสู่สภาวะนั้นได้อย่างไร มันก็ถูกของ มันใช่ไหม แต่ถูกในเราอ้อมจิตใจของเราเท่านั้น

สิ่งที่เราจะวิปัสสนานะ มันจะต้องให้จิตมีกำลัง พอจิตมีกำลังแล้ว ถ้ามันไปเห็นกาย เห็น เวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริงไป

ที่เราพูดทุกคราวไปว่า สติปัฏฐาน ๔ จอมปลอม กับสติปัฏฐาน ๔ จริงใน พระพุทธศาสนา

สติปัฏฐาน ๔ จอมปลอมก็ละเมอเพ้อพก จิตนอก จิตใน นั้นปลอมๆ ทั้งนั้นนะ แต่พวก เขาว่านี่คือวิปัสสนานะ

แล้วไอ้พุทโธๆ ไอ้พวกนั้นเป็นสมณะ แก่ก็เลสไม่ได้ ไอ้ของเขานะ มีสติมีปัญญารู้เห็น รู้ชัด มีจิตนอก จิตใน นี่เขาคิดว่าเป็นวิปัสสนา

ไฉนนั้นก็อุปาทานหมู่ในกลุ่มของเขา มันก็เป็นเรื่องเวรเรื่องกรรมของสัตว์ของเขา แต่ ของเรา มันสิทธิของเรา เรากำลังจะปฏิบัติอยู่นี่ไง เราจะทำให้ตามข้อเท็จจริงในพระพุทธศาสนา ไง

ฉะนั้น ตามข้อเท็จจริงในพระพุทธศาสนา ปัจจัตตัง สันทิฏฐิโก ปัจจัตตังคือรู้แจ้ง รู้จริง รู้ ในใจ รู้สุข รู้ทุกข์ แล้วภาษาเราว่า รู้หลงด้วย ไอ้ที่ทำมาผิดๆ นั้นนะรู้หลง แล้วเวลาทำมาถูกๆ รู้จริง นี่ไง จิตมันมีอาการรับรู้

สิ่งที่ทำมาถูกต้องประการใด

ถ้าไม่ถูกต้อง จิตมันสงบเข้ามาไม่ได้

จะบอกว่าจิตไปเข้าอาการอย่างนั้น

นั่นเป็นจิตนิสัย แต่ถ้ามันถูกต้องดังาม จิตมันต้องมีกำลังของมัน จิตมันต้องมีความสุข ของมัน

ที่เราทำปฏิบัติกันนี้ เราทำเพื่อความปกติสุขของใจ สัมมาสมาธิ จิตเป็นอย่างไรๆ ใจวิปัสสนานั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลยนะ

๒. อยากเผชิญความสงบนั้นอีก ผมต้องทำอะไรต่อ ไปต่อไม่ถูกครับ

ถ้ามันสงบสุข เราก็อยู่กับความสงบสุขนั้น ตั้งสติไว้ แล้วถ้าอาการมันถึงที่สุดแล้วมันจะคลายออกมา เวลาคลายออกมา จำ

หลวงตาท่านสอนไว้ เวลาเข้าสมาธิ ก่อนเข้าสมาธิ เรากำหนดอะไร เราตั้งอารมณ์อย่างไร แล้วถ้ามันเข้าสมาธิได้ ต่อไปอารมณ์อันนั้นจะเป็นหนทาง หนทางที่เราจะเข้าสมาธิเข้าและออก

มันมีเข้าและออก เพราะอะไร

เพราะเข้าไปแล้วถ้าเป็นอุปปนา มันนั่งอย่างนี้ ๗ วัน ๗ คืนได้สบาย พอเข้าไปแล้วมันไม่เหมือนกับโลกเขา แล้วเอ็งมานั่งขวางกุกอยู่นี้ กูกจะทำงาน เอ็งนั่งเกะกะกุกได้อย่างไร นี่เข้า เวลาออก ออกมันก็จะแผ่ซ่านออกมา

จิตที่เป็นอุปปนามันสักแต่ว่าปรากฏ ไม่รับรู้เรื่องราวร่างกายนี้เลย เวลามันออก มันจะคลายตัวออกมา คลายตัวออกมารับรู้ถึงความรู้สึก พอรับรู้ความรู้สึกแล้วเราค่อยขยับ มันค่อยๆ เคลื่อนไหว นี่จากอุปปนาเป็นอุปจาระ

จิต อาการของจิต อุปจาระคือความรับรู้ ถ้าเป็นสมาธิ หูได้ยินเสียงอยู่ ยังบอกกันได้ แต่ถ้าเข้าอุปปนานะ จบครับ ให้เอาจำโพงมาพูดก็ไม่ได้ยิน จิตมันสักแต่ว่า มันไม่ส่งออกมาเลย ฉะนั้น ถ้าว่าเวลามันจะเข้าและมันจะออก มันเข้าออกๆ

นี่พูดถึงคนที่เป็นลูกศิษย์กรรมฐานนะ สมถกรรมฐาน

ดูถูกและเหยียดหยามมาก ว่าสมถะแก้กิเลสไม่ได้ สมถะแก้กิเลสไม่ได้

ตัวสมถะตัวสมาธิเป็นตัวแยกกระหว่างโลก โลกียะ กับถ้ามันฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าเป็นสติปัฏฐาน ๔ จริงนะ มันจะเข้าสู่โลกุตตรธรรม

โลก ปัญญาโลกๆ นี่ไง

ธรรม ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิที่มีกำลัง แล้ววิปัสสนาได้ถูกต้องชอบธรรม

เห็น เห็นแล้วพิจารณาอะไรไม่ได้ เห็นแล้วทำอะไรไม่เป็น วิปัสสนาเกิดไม่ได้ แต่แค่รู้แค่เห็น แค่เห็นหนทาง แต่เดินทางนั้นไม่ถูก

นี่ไง พระกรรมฐานไง หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนลูกศิษย์ไง ถ้าใครแน่จริง ก.ไก่ ก.กา ว่ามา

ว่ามาก็นี้ ที่พูดวันนี้ เริ่มต้นหนทางการปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา

แล้วสมาธิๆ เหลวไหล แหกกลาญ บ้าบอคอแตก เพราะไม่มีวาสนา แล้วเชื่อกระแสโลก ให้โลกลากกันไป โลกมันลากหาเหยื่อ หาเหยื่อเพื่อจะหาอามิสสินจ้างของมัน แต่ธรรมะไม่ใช่

กระดาศ โลกธรรม ๘ มันเป็นสมบัติสาธารณะ สมบัติของโลก

จิตมีศีล มีสมาธิ มีปัญญา นั้นนะปัจจุัตถ์ สันติภูมิโก มีเฉพาะตน ของใครของมัน ใครทำได้ คนนั้นได้ ใครทำไม่ได้ คนนั้นก็ฝึกหัดปฏิบัติเป็นนิสัยไป

หากเผชิญกับความสงบนั้น ผมต้องทำอะไร

ตั้งสติไว้ เพราะมันต้องออกแน่นอน ตกใจก็หลุดเลย มีอะไรก็ออกเลย

แต่ถ้าเราเข้า ฝึกหัดเข้าและรักษาไว้ มันฝึกหัดให้มีกำลัง แล้วมันต้องออกแน่นอน สมาธิอยู่กับเราไม่ได้ สมาธินี้เป็น สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา ของชั่วคราวทั้งนั้น แต่สัมมาสมาธิ ฝึกหัดปฏิบัติจนมันแน่น เช่น หลวงตาพระมหาบัวท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นไ้

ท่านบอก ฟังเทศน์หลวงปู่มั่นที่เดียว จิตมันดับ คือจิตมันสงบไป ๓ วัน จิตไม่ออกรับรู้ ๓ วัน นี่เลย

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลาท่านเทศน์อะไร ท่านพูดอะไร เราฟัง ไม่ใช่ขอวณะ เข้าใจหมดนะ เพราะมันต้องเป็นอย่างนั้น มันไม่เป็นเช่นนั้น มันจะยกหัวใจให้เป็นบุคคลคู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ไม่ได้

แล้วคนที่ปฏิบัติกันจนสิ้นกิเลสไม่รู้เรื่องอย่างนี้ มันจะสิ้นกิเลสได้อย่างไร คนสิ้นกิเลสไม่รู้จักริการ ไม่รู้จักหนทาง มันจะสิ้นกิเลสได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น อย่าเชื่อใครง่าย ๆ

ไอ้ที่พูดวันนี้เพราะอะไร เพราะคำถามนี้มันถูกใจมาก

เพราะสังคมบ้าบอคอแตกกันอยู่อย่างนี้ นักปฏิบัติทั้งหลาย จิตนอก จิตใน

เพื่อเจอ เพราะเอ็งยังทำจิตหนึ่งไม่เป็น เอ็งจะเห็นจิตนอก จิตในได้อย่างไร

อย่างน้อยต้องทำจิตหนึ่งเป็น จากจิตหนึ่งมันถึงจะรู้จักจิตนอก ถ้ามันละจิตนอกได้ มันจะรู้จักจิตใน ละจิตในได้ มันจะไปรู้จักจิตถอด ละจิตถอดได้มันจะไปจิตภาสวะ จิตภพ นั้นมันเป็นข้อเท็จจริงของนักปฏิบัติในวงกรรมฐาน จบ

ถาม : ข้อ ๓๑๘๓. เรื่อง “กราบขอโอกาสพ่อแม่ครูจารย์”

ตอบ : เขาเขียนมานี้นานมาก ๆ เลย เขียนถึงประสบการณ์การปฏิบัติมาเริ่มต้น

“กระผมมีโอกาสสอบถามธรรมะท่านอาจารย์สงบนทางเว็บไซต์เมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว”

แล้วชีวิตเขาออกไปทางโลกระหกระเหินไปมามาก แล้วตอนนี้ได้สติปัญญาจะกลับมาฝึกหัดปฏิบัติใหม่

มันก็ยังเป็นโอกาส นักปราชญ์ราชบัณฑิต ผิดพลาดพลั้งไปยังรู้สึกตัว แล้วจะฝึกหัดปฏิบัติใหม่มันก็เป็นวาสนา

นักปราชญ์ราชบัณฑิต ถ้ามันทิ้งรากฐานของตนไปเป็นพาลชน แล้วสิ้นชีวิตนี้ไป ยังจะต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีที่สิ้นสุด นักปราชญ์ราชบัณฑิตถ้าคิดได้แล้วอยากจะฝึกหัดปฏิบัติ กลับมาทำให้มันถูกต้องชอบธรรม

นั่นคนผิด คนที่รู้จักว่าตัวเองผิด นั่นจะเป็นอริยวินัย หมายความว่ามีความมีโอกาส หมายความว่าได้รับการกระทำให้ถูกต้องชอบธรรมด้วย

เราอ่านทั้งหมดแล้ว แล้วสารุ ถ้าผิดไปแล้วคิดได้ แล้วอยากจะกระทำตัวเองใหม่ให้
ขยันหมั่นเพียร ทำตัวเองให้อยู่ในศีลในธรรม แล้วฝึกหัดไปตามอำนาจวาสนาของแต่ละบุคคลที่
จะทำได้ขนาดไหน เอวัง